

Arrest

nr. 132 596 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2014 tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2014 worden aan verzoekers twee inreisverboden betekend onder de vorm van bijlagen 13sexies. Zij vormen de eerste en tweede bestreden beslissing, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.01.2014, [hem/haar] betekend op 16.01.2014. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In het enig middel werpen verzoekers het volgende op: “Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-9 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.”

Verzoekers betogen vervolgens:

“(…) Dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een inreisverbod voor een periode van drie jaar. Dat de Vreemdelingenwet inderdaad toelaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing kunnen nemen tot inreisverbod van betrokkenen. Dat deze Wet evenwel uitdrukkelijk stelt dat het inreisverbod gedurende een maximale periode van 3 jaren kan zijn. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu hebben geopteerd voor deze maximale periode van drie jaren, zonder uitdrukkelijk te motiveren waarom juist deze periode werd gekozen voor verzoekers. Dat er dan ook geen enkele motivering in zake heeft plaatsgevonden. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Het summiere betoog van verzoekers dat verweerder heeft geopteerd voor de maximale periode van drie jaren, zonder uitdrukkelijk te motiveren waarom juist deze periode werd gekozen en dat er dan ook geen enkele motivering ter zake werd voorzien mist feitelijke grondslag. De gemachtigde van de staatssecretaris duidt namelijk expliciet aan dat er een inreisverbod van 3 jaar getroffen werd “omdat: 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.01.2014, [...] betekend op 16.01.2014. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.” Waar verzoekers opwerpen dat de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar hun situatie dient te worden opgemerkt dat zij dit betoog niet verder uitwerken met concrete elementen.

2.4. De theoretische beschouwingen van verzoekers aangaande de opgeworpen geschonden geachte beginselen noch hun overtuiging dat ze geschonden werden door de bestreden beslissingen, dit gelet op de elementen die hun zaak kenmerken, tonen daarvan geen schending aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA